

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2023, sp. zn. 6 Tdo 85/2023, ECLI:CZ:NS:2023:6.TDO.85.2023.1

Číslo: 36/2023

Právní věta:

O vloupání ve smyslu § 121 tr. zákoníku v alternativě spočívající v nedovoleném překonání uzamčení jde i tehdy, vnikne-li pachatel do uzavřeného prostoru, k němuž mu dříve svědčilo právo nájmu, po překonání uzamčení pomocí klíčů, které nevrátil po skončení nájmu pronajímateli, aniž by měl k jejich použití svolení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 09.03.2023

Spisová značka: 6 Tdo 85/2023

Číslo rozhodnutí: 36

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vloupání

Předpisy: § 121 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněné A. R. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2022, č. j. 9 To 215/2022-350, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 62/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 4. 2022, č. j. 3 T 62/2020-273, byla A. R. (dále „obviněná“, příp. „dovolatelka“) uznána vinnou přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se podle zjištění tohoto soudu dopustila tím, že

dne 7. 9. 2019 v rozmezí od 12:46 hodin do 12:48 hodin v XY, vědoma si skutečnosti, že již není nájemkyní provozovny, kde se v té době nacházel masérský salon, neboť smlouva o pronájmu jí byla pronajímatelem jednostranně vypovězena výpovědí ze dne 22. 11. 2018 pro neplacení

nájemného, za užití klíče, který měla k provozovně z doby předchozího podnikání, a který měla po skončení nájemního vztahu odevzdat pronajímateli, odemkla boční vchod provozovny a vešla dovnitř, následně vzala zde odložené osobní věci poškozených, konkrétně poškozené M. L., dámskou kabelku hnědé barvy v hodnotě 200 Kč, která obsahovala peněženku červené barvy v hodnotě 150 Kč, parfém nezjištěné značky v hodnotě 50 Kč, talisman tzv. dračí kámen v hodnotě 50 Kč, průkaz pojištěnce, slovenský občanský průkaz, slovenský řidičský průkaz, brýle bez hodnoty, dvě platné platební karty vydané Slovenskou spořitelnou na jméno poškozené a finanční hotovost ve výši 3 100 Kč a 100 EUR (po přepočtu podle aktuálního kurzu 2 584 Kč), a dále vzala odložený klíč s dálkovým ovládáním od osobního motorového vozidla tovární značky XY, registrační značky XY, v hodnotě 11 773 Kč, který zde měl odložený svědek E. P., a s těmito věcmi odešla z provozovny a dále s nimi disponovala blíže nezjištěným způsobem, a tímto svým jednáním způsobila poškozené M. L., státní příslušnici Slovenské republiky, trvale bytem XY, Slovenská republika, škodu v celkové výši 6 134 Kč, a poškozené společnosti P. se sídlem XY škodu ve výši 11 773 Kč, a celkově tak způsobila škodu ve výši 17 907 Kč.

2. Obviněná byla za tyto trestné činy odsouzena podle § 205 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku byla obviněná uložena povinnost, aby během zkušební doby podle svých sil nahradila způsobenou škodu. Podle § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku jí byl dále uložen peněžitý trest v celkové výši 20 000 Kč vyměřený podle § 68 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku v počtu 100 denních sazeb ve výši 200 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo stanoveno, že peněžitý trest bude zaplacen v měsíčních splátkách ve výši 2 000 Kč, splatných vždy do každého 20. dne v měsíci s tím, že první splátka musí být zaplacena do 20. dne v měsíci následujícím po měsíci, v němž tento rozsudek nabyl právní moci, a to pod ztrátou výhody splátek. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněná uložena povinnost nahradit poškozené M. L. škodu ve výši 4 400 Kč a poškozené P. škodu ve výši 11 773 Kč.

3. O odvolání obviněné rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 6. 9. 2022, č. j. 9 To 215/2022-350, tak, že je podle § 256 tr. ř. zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti citovanému usnesení podala obviněná A. R. prostřednictvím svého obhájce JUDr. V. S. dovolání, jež opřela o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. d), g), h), m) tr. ř. [z opatrnosti rovněž podle písm. a), b), c), e), f), a l) citovaného ustanovení] a rovněž odkázala na námitku tzv. extrémního nesouladu mezi provedeným dokazováním a z něj vyvozenými skutkovými zjištěními.

5. Obviněná namítla, že byla zkrácena na svých procesních právech tím, že její žádosti o odročení hlavního líčení ze dne 20. 4. 2022 ze zdravotních důvodů nebylo vyhověno, ačkoliv její zdravotní stav účast neumožňoval. V tomto ohledu odkázala na to, že byla od 25. 2. 2022 v pracovní neschopnosti kvůli onemocnění Covid-19 a následné rekonvalescenci. I ze zprávy o ambulantním vyšetření ze dne 19. 4. 2022 vyplývá, že jí byl doporučen klidový režim, přičemž formulace „odchází stabilní a poučena“ ve zprávě uvedená, je standardní slovní spojení. Z ošetření ji odvezla sanitka, jelikož nebyla schopna chodit. V té souvislosti dovolatelka zmínila, že její procesní práva byla porušena také tím, že nemohla klást otázky svědkyni L., a přednést svoji závěrečnou řeč. Nadto v předmětné věci došlo ke změně osoby soudkyně, kdy původní soudkyně odešla do důchodu a věc převzala JUDr. Anežka Pudilová, Ph.D.

6. Dále dovolatelka vznesla námitku, že ani jeden ze soudů obou stupňů neprovedl výslechy svědků

navrhované obhajobou. Svědek J. L. mohl potvrdit, že vstup do salonu byl ze strany obviněné zcela legální, nedošlo k vystěhování jejích movitých věcí a přepisu služeb a nemohlo tak dojít ke spáchání trestného činu vloupáním. Svědek B. M., jednatel společnosti P., měl být vyslechnut k otázce hodnoty odcizeného klíče osobního automobilu XY, rz.: XY, a to k zohlednění 21 % daně z přidané hodnoty, která měla být od hodnoty zjištěné znalcem Ing. K. odečtena. Nadto znalecký posudek Ing. K. není obsahem spisu, tudíž nebyla v trestním řízení stanovena škoda a nemohlo tak být uzavřeno, že došlo ke spáchání trestného činu krádeže. Podstatnou vadu řízení shledala dovolatelka rovněž v tom, že poškozený P. nikdy nebyl členem statutárního orgánu společnosti P., ačkoliv je tak uvedeno v úředním záznamu ze dne 9. 1. 2020. Dále není ve spisu založena nájemní smlouva se spol. IVN c., kterou údajně svědek P. ukázal Policii ČR, přestože její založení do spisu bylo obhajobou žádáno. Připojení poškozené společnosti k řízení s nárokem na náhradu škody za odcizené klíče bylo neplatné kvůli absentující plné moci od společnosti P. pro svědka P. Tento poškozený byl navíc motivován snahou se obviněné pomstít, protože s ním nechtěla dále profesně spolupracovat. Soudy měly vyslechnout jako svědkyni P. M., která měla podle smlouvy o nájmu nebytových prostor s IVN c. převzít od obviněné nebytové prostory užívané bez právního důvodu. Tuto smlouvu ukázal svědek P. policistům při jejich zásahu dne 7. 9. 2019, nikoliv však obviněné, a nebyla ani předložena u hlavního líčení k požadavku obhajoby. Okolnosti vztahující se ke svědku P. i zmíněné nájemní smlouvě chtěla dovolatelka prezentovat v rámci svojí závěrečné řeči, která jí byla ovšem soudem prvního i druhého stupně odeprána, u odvolacího soudu s poukazem, že s věcí nesouvisí.

7. V trestním řízení nebylo prokázáno, že by obviněná odcizila poškozené L. kabelku nebo svědku P. klíč. Z kamerového záznamu nelze rozeznat velikost ani barvu tašky. Poškozená L. dodala fotku odcizené kabelky, kde má tato taška dlouhý řemen, nikoliv krátký jako na kamerovém záznamu. Ohledně toho, co obviněná měla odcizit, existují mezi výpověďmi svědka P. a poškozené L. rozpory.

8. Závěrem svého dovolání obviněná navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil „rozsudek“ Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2022, č. j. 9 To 215/2022-350, stejně jako další rozhodnutí na citovaný „rozsudek“ obsahově navazující, a aby věc přikázal tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

9. Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“) uvedl, že dovolatelka opakuje svoji již dříve užitou obhajobu. Nalézací soud se s jejími námitkami vypořádal v bodech 2., 11., 12. jeho rozsudku a soud druhého stupně tak učinil v bodech 5.-13. jeho usnesení. S argumentací soudů v odkazovaných pasážích jejich rozhodnutí se státní zástupce plně ztotožnil.

10. K námitkám podřazeným pod dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. státní zástupce uvedl, že omluva z hlavního líčení konaného dne 20. 4. 2022 pouze na základě pracovní neschopnosti obviněné není dostatečná. V tomto směru citoval usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2013, sp. zn. [3 Tdo 764/2013](#), a odkázal též na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2021, sp. zn. [7 Tdo 722/2021](#). Omluva by musela obsahovat podklad, že zdravotní stav obviněné jí skutečně znemožňoval dostavit se na jednání soudu. Dále zmínil, že obviněná i v další své trestní věci a občanskoprávním řízení volila podobné obstrukční chování, kdy se omlouvala nevěrohodnými či nerozhodnými zdravotními problémy. Její námitky tak jsou nedůvodné.

11. Pokud jde o dovolací námitky podřaditelné pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., státní zástupce poukázal na to, že soudy se s důkazními návrhy obviněné ohledně výslechu svědků L., M. a paní M. adekvátně vypořádaly. Soudy odmítly provést výslech těchto svědků s odkazem na to, že se v rozhodné době na místě nenacházeli, jedná se tudíž o důkazy nadbytečné, bez výpovědní hodnoty.

12. Námitka, že do výše způsobené škody neměla být započítána daň z přidané hodnoty, odpovídá dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. V tomto směru je třeba rozlišit určení výše

škody pro účely výroku o vině a výroku o náhradě škody. V prvním případě je třeba do škody zahrnout i výši daně z přidané hodnoty, v druhém nikoliv, pokud poškozená je plátcem daně z přidané hodnoty. K uvedenému citoval státní zástupce závěry vyplývající z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2003, sp. zn. [4 Tz 152/2003](#), rozsudku ze dne 14. 11. 2006, sp. zn. [25 Cdo 1952/2006](#), a nepublikovaného usnesení ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. [3 Tdo 1483/2015](#). V předmětné věci však bylo DPH zahrnuto ve výši škody i v případě adhezního řízení, a státní zástupce tudíž v daném ohledu považoval dovolání za důvodné.

13. Další výhrady obviněné směřovaly do oblasti skutkové stran toho, zda předmětné věci odcizila. Její argumentace v podstatě spočívá v tom, že namítá porušení zásady *in dubio pro reo*. Tyto námitky přitom samy o sobě podle bohaté judikatury nemohou naplnit ani dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., přičemž stále platí, že Nejvyšší soud je v dovolacím řízení v zásadě vázán skutkovým stavem tak, jak jej zjistily soudy nižších stupňů. I v rámci tohoto dovolacího důvodu je možné posuzovat obsah námitek dovolatelky pouze z hlediska případného porušení jejích ústavních práv, tedy pokud porušení výše zmíněné zásady dosahuje extrémní úrovně. Samotné porušení zásady *in dubio pro reo* tedy daný dovolací důvod nezakládá. V této části tedy výhrady obviněné neodpovídají žádnému z dovolacích důvodů.

14. Závěrem svého vyjádření státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zčásti zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2022, sp. zn. 9 To 215/2022, ve výroku o náhradě škody stran poškozené společnosti P. a jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 4. 2022, sp. zn. 3 T 62/2020, v tomto výroku o náhradě škody, stejně jako všechna další rozhodnutí na zrušené části rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265m odst. 2 tr. ř., s přiměřeným použitím § 265 tr. ř., podle § 229 odst. 1 tr. ř. shora uvedenou poškozenou společnost odkázal s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Vyjádřil zároveň souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání z hlediska § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

III.

Přípustnost dovolání a obecná východiska

15. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci je dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit, a zda jej podala osoba oprávněná. Shledal přitom, že dovolání obviněné je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř. Dále zjistil, že dovolání bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž stran dovolacích důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. d), g), h), m) tr. ř. splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

16. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. je dán tehdy, byla-li porušena ustanovení o přítomnosti obviněného v hlavním líčení nebo veřejném zasedání.

17. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán tehdy, jsou-li rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy.

18. Důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je dán v případě, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva,

nikoliv z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva.

19. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. je naplněn, pokud bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až l). K zamítnutí ani odmítnutí odvolání obviněné A. R. nedošlo z procesních důvodů, tj. podle § 253 odst. 1 tr. ř., resp. podle § 253 odst. 3 tr. ř., odvolání bylo zamítnuto poté, co odvolací soud na jeho podkladě meritorně přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně. Dovolání je v tomto případě možné podat, jen byl-li v řízení napadenému rozhodnutí předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. V souladu s touto podmínkou obviněná relevantně odkázala na důvody dovolání uvedené v § 265b odst. 1 písm. d), g), h) tr. ř.

IV.

Důvodnost dovolání

K dovolacím důvodům podle § 265b odst. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. e), písm. f), písm. l) tr. ř.

20. Nejvyšší soud připomíná, že dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř. Obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí současně věcně odpovídat zákonnému vymezení takového důvodu podle § 265b tr. ř. a nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

21. Obviněná ovšem bez jakékoli bližší argumentace - s jedinou výjimkou popsanou níže - „z opatrnosti“ označila shora specifikované dovolací důvody pouze zákonným ustanovením, čímž zcela pominula obligatorní obsahové náležitosti dovolání, jelikož absentuje uvedení konkrétních dovolacích námitek, na jejichž existenci jsou podle obviněné uvedené dovolací důvody založeny. Je proto třeba konstatovat, že podmínky náležitostí obsahu dovolání výše označených dovolacích důvodů splněny nebyly.

22. Námitku dovolatelky stran změny osoby soudkyně, kdy původní soudkyně odešla do důchodu a věc převzala JUDr. Anežka Pudilová, Ph.D., lze podřadit pod důvod dovolání označený v § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. K tomu je třeba uvést, že tento dovolací důvod je dán tehdy, rozhodl-li věcně nepřislušný soud, nebo soud, který nebyl náležitě obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát nebo rozhodl soud vyššího stupně. Nesprávně obsazeným soudem je soud, který věc rozhodoval ve složení, které neodpovídalo pravidlům uvedeným v zákoně o soudech a soudcích (§ 27, § 31 a § 35).

23. Nejvyšší soud konstatuje, že právo na zákonného soudce, patřící mezi základní práva a svobody a garantované Listinou základních práv a svobod, je neopominutelnou podmínkou práva na spravedlivý proces. Nutno předeslat, že obviněná nedodržela podmínku včasnosti uplatnění námítka porušení práva na zákonného soudce, pokud ji v dosavadním průběhu trestního řízení vůbec neuplatnila, a proto se s ní soudy nemohly v odůvodnění svých rozhodnutí vypořádat. Ústavní soud v takové situaci rozhodl, že námitku porušení ústavní ochrany, plynoucí ze zásady o zákonném soudci, je nutno uplatnit včas, tj. bezprostředně poté, co se dovolatelce staly známy skutečnosti ji odůvodňující (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2002, sp. zn. [III. ÚS 711/01](#)). Pro úplnost však Nejvyšší soud dodává, že právo na zákonného soudce není vyčerpáno jen příslušností toho kterého soudu a jeho konkrétním obsazením, ale i přidělováním soudní agendy na základě předem určených pravidel v rozvrhu práce, kterým se zamezuje svévolné manipulaci při přidělování věcí jednotlivým soudcům

(srov. náleží Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 307/03](#)). Zákonný rámec kritérií rozvrhu práce je obsažen v ustanoveních § 41–45 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Z něj vyplývá, že věci se rozdělují mezi jednotlivá soudní oddělení podle určeného předmětu řízení v jednotlivé věci, přičemž způsob rozdělení věcí musí být stanoven tak, aby byla zajištěna specializace soudců podle zvláštních právních předpisů, aby pracovní vytížení jednotlivých soudních oddělení bylo, pokud je to možné, stejné, a aby v den, kdy věc soudu došla, bylo nepochybné, do kterého soudního oddělení náleží. Současně určuje soudce, kteří budou zastupovat v jednotlivých odděleních soudce, kteří nemohou věc projednat a rozhodnout z důvodu své nepřítomnosti, z důvodu vyloučení, nebo z jiných důvodů stanovených zákonem. Pravidla přidělování soudní agendy musí být stanovena přímo v rozvrhu práce, být transparentní, obecná, určená předem a musí obsahovat záruky proti případnému zneužití (srov. např. sp. zn. [I. ÚS 2769/15](#), ze dne 15. 6. 2016). Uvedená ustanovení zdůrazňují zásadu zákonného soudce ve vztahu k plynutí času a zakotvují pravidlo, že jednou přidělená věc má zůstat ve stejném oddělení a má ji rozhodnout stejný soudce, kterému byla původně přidělena. Mohou však nastat situace, kdy tuto zásadu nelze dodržet, například při zániku funkce soudce či při jeho přeložení na jiný soud. V takových situacích je nutné věci výjimečně znovu rozdělit, a to za podmínek, které stanoví tato ustanovení zákona.

24. V projednávané věci je ze záznamu na č. l. 210 zřejmé, že byla předána novému předsedovi senátu s ohledem na zánik soudcovského mandátu původní předsedkyně senátu k 31. 12. 2021. Je tedy zjevné, že pokud dosavadní předsedkyni senátu zanikla funkce soudkyně, nemohla již tento případ z logiky věci vyřizovat a musel být přidělen k vyřízení jinému soudci. V tomto případě rozvrh práce Obvodního soudu pro Prahu 1, podle něhož byla věc přidělena nově jí rozhodující soudkyni (JUDr. Anežce Pudilové, Ph.D.), výše teoreticky vymezené požadavky zcela splňoval. Pro přidělování věcí jednotlivým soudcům byl používán automaticky podle algoritmu program ISAS, a to kolujícím způsobem s dorovnáváním, chronologicky podle pořadí nápadu věcí, s ohledem na výši nápadu v procentech a na případnou specializaci v jednotlivých soudních odděleních. Používání generátoru přidělování, jakým je např. programový prostředek ISAS, zákon o soudech a soudcích výslovně připouští, přičemž z jeho dikce je patrné, že je tento prostředek považován za vyšší formu objektivního přidělování napadlých věcí. Zejména je tak eliminována možnost svévolných zásahů nebo přidělování věcí ad hoc. Z rozvrhu práce dotčeného soudu na rok 2022 platného k 1. 1. 2022 je zřejmé, že soudní oddělení 3 T bylo neobsazeno, přičemž z opatření místopředsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 1. 2022, sp. zn. Spr 745/2021, o změně rozvrhu práce pro rok 2022 v části týkající se trestního úseku mj. v souvislosti s nástupem nové trestní soudkyně vyplynulo, že je rozvrh práce s účinností ode dne 1. 2. 2022 změněn tak, že JUDr. Anežka Pudilová, Ph.D. byla zařazena do soudního oddělení 3 T. Uvedeným postupem tedy byla projednávaná věc plně v souladu s rozvrhem práce přidělena jmenované nové soudkyni, která obsadila soudní oddělení po soudkyni, jejíž funkce zanikla. Postup přidělování věcí na Obvodním soudu pro Prahu 1 tedy ústavně zajištěné právo obviněné na zákonného soudce neporušil a námitka nesprávného obsazení senátu proto byla shledána zjevně neopodstatněnou. V případě zbývajících dovolacích důvodů jsou splněny podmínky pro jejich odmítnutí pro nesplnění náležitostí jejich obsahu.

K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř.

25. Obviněná s ohledem na nevyhovění její žádosti o odročení hlavního líčení dne 20. 4. 2022 s poukazem na její nepříznivý zdravotní stav namítá zkrácení svých procesních práv.

26. K této námitce je třeba obecně uvést, že podle § 202 odst. 2 tr. ř. se může hlavní líčení v nepřítomnosti obžalovaného provést, jen když soud má za to, že lze věc spolehlivě rozhodnout a účelu trestního řízení dosáhnout i bez přítomnosti obviněného, a přitom a) obžaloba byla obviněnému řádně doručena a obviněný byl k hlavnímu líčení včas a řádně předvolán a b) o skutku, který je předmětem obžaloby, byl obviněný už některým orgánem činným v trestním řízení vyslechnut a bylo dodrženo ustanovení o zahájení trestního stíhání (§ 160 tr. ř.) a obviněný byl

upozorněn na možnost prostudovat spis a učinit návrhy na doplnění vyšetřování (§ 166 odst. 1 tr. ř.), přičemž na to a na jiné následky nedostavení (§ 66 tr. ř. a 90 tr. ř.) musí být obviněný v předvolání upozorněn.

27. V posuzovaném případě nalézací soud shora uvedená ustanovení trestního řádu o přítomnosti obviněné u soudního jednání formálně neporušil. Vyhodnocení, zda jsou splněny podmínky pro daný postup, je zcela na uvážení soudu a není v rozporu s právem na osobní účast obviněné u projednání věci ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jestliže soudní řízení jako celek není dotčeno v takové míře a takovým způsobem, aby pozbylo podstatných rysů spravedlivého procesu (srov. rozhodnutí publikované pod č. [32/2012](#) Sb. rozh. tr.). V postupu soudu podle § 202 odst. 2 tr. ř. nebrání ani omluva obviněné, ani žádost o odročení hlavního líčení, pokud byly splněny všechny zákonné podmínky vymezené v tomto ustanovení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. [5 Tdo 408/2013](#)). Samotné vystavení potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti bez dalšího neosvědčuje, že obviněná není schopna se hlavního líčení z důvodu nepříznivého zdravotního stavu účastnit. Tato skutečnost musí být prokázána lékařskou zprávou, z níž vyplývá, že zdravotní důvody obviněné znemožňují účast na jednání soudu.

28. Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že obviněné bylo doručeno předvolání k hlavnímu líčení dne 14. 3. 2022, přičemž dne 9. 4. 2022 požádala o odročení hlavního líčení s ohledem na svůj zdravotní stav, k čemuž připojila rozhodnutí o vystavení dočasné pracovní neschopnosti od 25. 2. 2022 společností Medicalhelp, s. r. o. Obviněná byla soudem dne 11. 4. 2022 upozorněna na nedostatečnost žádosti s tím, že je nutné doložit zprávu lékaře potvrzující zdravotní stav obviněné nedovolující účast u hlavního líčení. Na to reagovala obviněná den před konáním hlavního líčení dne 19. 4. 2022 v 18:48 hodin zasláním opětovné žádosti o odročení tohoto hlavního líčení z důvodu nepříznivého zdravotního stavu s připojením zprávy o ambulantním ošetření téhož dne v 12:23 hodin pro bolesti dolní části zad, otevřenou ránu na zápěstí a ruky, povrchové poranění hlavy a zhmoždění lokte (závěr VAS bederní s iritací L5 1. sin). Následně byla téhož dne v 20:47 hodin doručena další lékařská zpráva od M. K., Medicalhelp ČR, s. r. o., z níž vyplývají skutečnosti popsané v bodu 2. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, tedy odkaz na ošetření obviněné dne 8. 4. 2022 pro dekompenzovanou hypertenzi (vysoký tlak) a psychickou dekompenzaci stavu. Z těchto skutečností pak pisatelka i s poukazem na absenci jakýchkoli dalších informací o aktuálním stavu obviněné, její hospitalizaci či propuštění, když není jejím praktickým lékařem, uzavírá neschopnost obviněné účastnit se dne 20. 4. 2022 hlavního líčení. Soud prvního stupně ověřil před konáním hlavního líčení, zda obviněná není aktuálně hospitalizována v zařízení, kde byla dne 8. 4. 2022 ošetřena (viz zpráva na č. l. 256 spisu) a po negativním zjištění konal hlavní líčení bez přítomnosti obviněné.

29. S postupem soudu prvního stupně je třeba souhlasit. Jak bylo uvedeno výše, pracovní neschopnost obviněné její účast u hlavního líčení nevylučovala, ostatně obviněnou nelimitovala už před daleko kratší dobou od jejího vystavení v účasti při veřejném zasedání dne 30. 3. 2022 v jiném trestním řízení, jak poukázal soud prvního stupně. Podstatné však je, že z lékařské zprávy ze dne 19. 4. 2022 o ošetření obviněné nevyplývá žádný, natož jednoznačný závěr, že by obviněná z důvodu zdravotního stavu nebyla schopna účasti u hlavního líčení následující den. Pokud obviněná tuto skutečnost dokládala zprávou společnosti Medicalhelp, s. r. o., v souvislosti s ošetřením ze dne 8. 4. 2022, nelze akceptovat, aby závěr o nemožnosti účastnit se jednání soudu byl dovozován pouze ze zdravotní indispozice, která nastala již v delším časovém odstupu před hlavním líčením a současně absentuje aktuální zhodnocení zdravotního stavu obviněné. Námitku dovolatelky o porušení ustanovení o přítomnosti v hlavním líčení proto Nejvyšší soud shledal nedůvodnou.

30. Dodát lze, že obviněná ve svém dovolání nezpochybnila nesplnění těch předpokladů pro konání hlavního líčení, které Nejvyšší soud zmínil v bodě 26. tohoto usnesení, takže není třeba se z tohoto hlediska věcí zabývat.

K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

31. Námitky obviněné, které lze podřadit pod shora uvedený dovolací důvod v jeho třetí alternativě, jej nenaplnují. Obviněná brojila proti odmítnutí svých důkazních návrhů na slyšení svědků L., M. a M. Posuzovaná věc ovšem není stížena vadou opomenutých důkazů, když je třeba poukázat na odůvodnění nalézacího soudu a odvolacího soudu, kde soudy odmítnutí těchto návrhů řádně zdůvodnily. S jejich neprovedením vzhledem k nadbytečnosti je třeba souhlasit, neboť případná vyjádření obviněnou navrhaných svědků, kteří ani nebyli skutkovému ději přítomni, dílem neměla s projednávanou věcí relevantní souvislost a dílem nemohla přinést do posuzovaného jednání obviněné žádné nové skutečnosti. Svědectví L. k dispozici a instalaci kamerového záznamu v prostorách masérského salonu je zcela irelevantní, stejně jako případné svědectví k držení klíčů a údajné legálnosti vstupu obviněnou do těchto prostor. Posledně zmíněná skutečnost byla totiž nalézacím soudem z listinných důkazů, zejména ze smlouvy o nájmu nebytových prostor a výpovědi z této smlouvy z důvodu prodlení s úhradou nájemného ze dne 22. 11. 2018, doručené obviněné dne 28. 11. 2018, zjištěna jednoznačně, toto právo obviněné nespovědělo. Správně byl vyhodnocen jako nadbytečný rovněž výslech svědka M., jednatele společnosti P., jelikož zplnomocnění svědka P. k zastupování této společnosti v projednávaném trestním řízení dostatečně vyplývá z plné moci založené na č. l. 112. Svědectví P. M., jednatelky společnosti, která si pronajala nebytové prostory po obviněné, pak s jednáním obviněné nemá žádnou relevantní souvislost.

32. V obecné rovině lze uvést, že ani podle judikatury Ústavního soudu nejsou soudy povinny vyhovět všem důkazním návrhům (viz např. nález ze dne 20. 5. 1997, sp. zn. [I. ÚS 362/96](#)), ale jsou povinny provést důkazy, které objasní skutkový stav bez důvodných pochybností, a o neprovedených důkazech rozhodnout a vyložit, z jakých důvodů jim nebylo vyhověno, což nalézací soud dostatečně učinil a jeho závěry potvrdil i soud odvolací. V postupu soudu tedy nebylo shledáno pochybení.

33. Dovolatelka dále sporuje odcizení kabelky poškozené L. a klíčů od vozidla svědkovi P. ke škodě poškozené společnosti P., poukazuje na nejednoznačnost kamerového záznamu a zmiňuje rozpory ve výpovědi svědka P. stran odcizené věci poškozené L. Tyto námitky je možno interpretovat jako námitky zjevného rozporu skutkových zjištění s obsahem provedených důkazů, tedy dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho první alternativě. Ta ovšem nemůže být založena pouze na tom, že obviněná předkládá vlastní hodnocení provedených důkazů a dovozuje z něj jiné skutkové a právní závěry, než jak to učinily soudy.

34. V projednávané věci není dán žádný, natož pak zjevný rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy. Skutečnost, že osobou, která dne 7. 9. 2019 vstoupila do prostor masážního salonu a která je rovněž zachycena na kamerovém záznamu, je obviněná, vyplývá z výpovědi poškozené L. a svědka P., sama obviněná svou přítomnost v předmětných prostorách v danou dobu rovněž potvrdila. Z kamerového záznamu je zcela zřejmé, že do nebytového prostoru vešla obviněná bez jakéhokoli zavazadla a odešla z něho s kabelkou, která jednak vizuálně odpovídá velikosti a tvaru kabelky poškozené L., založené ve fotografii na č. l. 35 spisu, a jednak byla samotnou poškozenou jako její kabelka ztotožněna. Nalézací soud pak neshledal žádný důvod k diskvalifikaci věrohodnosti tohoto tvrzení, s čímž se ztotožnil i soud odvolací. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani nesoulad v popisu odcizené věci ke škodě poškozené L., resp. výčet všech odcizených věcí, neboť podle poškozené šlo o kabelku s peněženkou s doklady (a dále penězi a platební kartou), podle svědka P. o peněženko s doklady. Podstatné je, že v odcizení penženky s doklady jsou svědectví obou shodná, stejně jako v tvrzení, že věci postrádali právě až po návštěvě obviněné. Tato svědectví spolu s kamerovým záznamem proto jednání obviněné jednoznačně prokazují.

35. Soudy nepochybily, neaplikovaly-li pravidlo *in dubio pro reo*, jelikož v daném kontextu nebyly přítomny důvodné pochybnosti o vině obviněné. Souhrn důkazů totiž tvořil logickou a ničím nenarušovanou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících důkazů, které ve svém

celku spolehlivě prokazují všechny okolnosti předmětného skutku a usvědčují z jeho spáchání obviněnou. Zásadu *in dubio pro reo* je namístež použit jen tehdy, jsou-li pochybnosti o vině důvodné, takže v konfrontaci s nimi by výrok o spáchání trestného činu nemohl obstát. Pochybnosti tedy musí být z hlediska rozhodnutí o vině závažné a již neodstranitelné provedením dalších či vyhodnocením stávajících důkazů. Podaří-li se pochybnosti odstranit, není důvodu rozhodovat ve prospěch obviněného, svědčí-li důkazy o jeho vině, třebaže jsou mezi nimi určité rozpory (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. [11 Tdo 1504/2016](#)). Není úkolem Nejvyššího soudu coby soudu dovolacího, aby jednotlivé důkazy znovu reprodukoval, vyhodnocoval a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry. Podstatné je, že soudy nižších stupňů hodnotily provedené důkazy v souladu s jejich obsahem, že se nedopustily žádné deformace důkazů, že ani jinak nevybočily z mezí volného hodnocení důkazů a že své hodnotící závěry jasně a logicky vysvětlily. Skutkové námitky, opřené o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., proto byly vyhodnoceny jako neopodstatněné.

K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

36. Námitku dovolatelky, jíž sporuje vloupání do předmětného nebytového prostoru s ohledem na „legální“ držení klíčů od tohoto prostoru, lze podřadit uvedenému dovolacímu důvodu, tj. jinému nesprávnému hmotněprávnímu posouzení znaku vloupání.

37. Trestný čin krádeže podle § 205 tr. zákoníku spočívá v jednání pachatele, který si přisvojí cizí věc tím, že se jí zmocní, přičemž v případě obviněné došlo k přisvojení si cizí věci jejím zmocněním a naplnění dvou znaků alternativ prvého odstavce způsobením škody nikoliv nepatrné a vloupáním.

38. Vloupáním se rozumí vniknutí do uzavřeného prostoru lstí, nedovoleným překonáním uzamčení nebo překonáním jiné jistící překážky s použitím síly (§ 121 tr. zákoníku). V takovém případě nezáleží na hodnotě ukradené věci. O nedovolené překonání uzamčení jde např. při vniknutí do bytu nebo domu, příp. jiného uzamčeného prostoru (např. zámek, zástrčkou, bezpečnostní závorou, pomocí elektronického zařízení apod.), za pomoci odcizených nebo nalezených klíčů, pomocí klíčů vylákaných od majitele, vniknutí do tohoto prostoru pomocí planžety, paklíče nebo jiného technického prostředku, a to i bez poškození zámku. Při překonávání uzamčení se totiž nevyžaduje síla (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1312). Obviněná sice disponovala od prostoru masážního salonu klíči, ovšem z listinných důkazů vyložených výše (bod 31.) je zřejmé, že již nebyla oprávněna nebytové prostory užívat, neboť nájem byl ukončen uplynutím 14 dní od výpovědi doručené jí uložením dne 28. 11. 2018, když minimálně z výzev o zpřístupnění prostor ze dne 28. 6. 2019 (č. l. 327–328 spisu) jí tato skutečnost musela být známa. Je třeba uzavřít, že obviněná klíče od nebytových prostor, k nimž jí nájemní vztah skončil, držela bez právního důvodu. Jelikož nebylo vůlí majitelů nebytových prostor, aby obviněná měla ke klíčům dispoziční oprávnění, lze uzavřít, že obviněná klíče použila ve srovnatelném režimu, jako klíče nalezené, čímž je znak vloupání, v jeho formě nedovoleného překonání uzamčení, naplněn.

39. Tvrzení dovolatelky spočívající v námitce, že od způsobené škody ve výši 11 773 Kč představující cenu klíče s dálkovým ovládáním od osobního motorového vozidla tovární značky XY náležejícího poškozené společnosti měla být odečtena 21 % daň z přidané hodnoty, rovněž odpovídá dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., neboť jí je obsahově namítáno nesprávné užití § 137 tr. zákoníku při stanovení výše škody.

40. Podle § 137 tr. zákoníku se při stanovení výše škody vychází z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku, v době a v místě času obvykle prodává. Pokud jde o daň z přidané hodnoty jako součást ceny takové věci, lze poukázat na judikaturou aprobovaný závěr, že za situace, jestliže je prodej takové věci jako zdanitelné plnění ze zákona zatížen daní z přidané hodnoty a věc se obvykle prodává se zohledněním této daně, výše škody odpovídá ceně, za kterou obvykle věc kupuje konečný spotřebitel, tedy ceně včetně daně z přidané hodnoty (srov. rozhodnutí publikované pod č. [25/2004](#)

Sb. rozh. tr.). Uvedený závěr se týká započtení daně z přidané hodnoty jak z hlediska právního posouzení skutku, tedy otázky viny, tak, až na několik výjimek, rovněž výroku o náhradě škody.

41. Stran uvedených výjimek lze ve shodě se státním zástupcem připomenout rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2006, sp. zn. [25 Cdo 1952/2006](#) (publikovaný pod C 4648 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek NS, C. H. Beck), týkající se opravy vozidla, podle něhož, [j]e-li poškozený plátcem daně z přidané hodnoty, pak skutečnou škodou na jeho majetku je pouze částka vynaložená na uvedení věci do předešlého stavu bez daně z přidané hodnoty uhrazené plátcem na vstupu. Dále lze zmínit rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2013, sp. zn. [25 Cdo 3039/2011](#), jenž uzavřel, že [s]amotná okolnost, že poškozený je plátcem daně z přidané hodnoty, neznamená, že nemá nárok na náhradu škody včetně této daně, kterou zaplatil v rámci ceny opravy, jestliže není najisto doloženo, že zároveň uplatnil nebo byl oprávněn uplatnit u správce daně odpočet na vstupu u konkrétního přijatého zdanitelného plnění (opravy). Z výše uvedených východisek vyplývá, že při účtování ceny opravy je daň z přidané hodnoty ze strany opravitele běžnou součástí ceny díla, takže představuje část nákladů, které musely být vynaloženy na uvedení věci do původního stavu. Výjimkou z tohoto závěru je pouze situace, kdy je poškozený sám plátcem daně z přidané hodnoty, škoda vznikla na jeho majetku, který používá při své činnosti podléhající daňové povinnosti a vznikl mu zároveň nárok na odpočet daně z přidané hodnoty vůči správci daně. V takovém případě se škoda vzhledem k nároku poškozeného na její odpočet o tuto částku snižuje.

42. V posuzované věci se ovšem jedná o situaci zcela odlišnou, jelikož škoda byla způsobena odcizením klíče s dálkovým ovládáním od osobního motorového vozidla tovární značky XY ke škodě společnosti P. (podle tvrzení dovolatelky vzhledem k údajům z veřejného rejstříku a sbírky listin v rozhodné době plátce daně z přidané hodnoty), která si uvedenou věc musela nechat vyrobit a koupit. Z faktury BMW Service BYCHL AUTO, a. s., je zřejmé, že cena za nový klíč - planžetu a dálkové ovládání, činila bez daně z přidané hodnoty částku 9 729,75 Kč a částku 11 773 Kč včetně 21 % daně z přidané hodnoty. Pokud tedy poškozený zaplatil za uvedenou věc cenu včetně daně z přidané hodnoty, tedy cenu, za kterou se věc představující předmět útoku protiprávního jednání, obvykle prodává, je-li prodej takové věci ze zákona zatížen daní z přidané hodnoty, odpovídá výše škody ceně včetně této daně. S názorem obviněné, potažmo státního zástupce, se proto nelze ztotožnit, když jasná potřeba započítat do rozsahu plnění náhradu škody včetně daně z přidané hodnoty i v adhezním řízení, je zřejmá z bohaté rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. [7 Tdo 264/2006](#), dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. [4 Tz 75/2009-I](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2014, sp. zn. [5 Tdo 1215/2013](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. [6 Tdo 107/2018](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 3. 2023, sp. zn. [5 Tdo 3/2023](#)). Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. [5 Tdo 922/2018](#), pak na posuzovanou situaci nelze vztáhnout, jelikož se týká škody na majetku poškozeného věřitele, způsobené ze strany dlužníka nepoužitím kupní ceny získané za prodaný majetek, která byla jako zdanitelné plnění již daní z přidané hodnoty zatížena.

43. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že dovolací soud neshledal v projednávané věci důvod odchýlit se od ustáleného výkladu týkající se popsané problematiky a podané dovolání je i v této části neopodstatněné.

V.

Způsob rozhodnutí

44. Z výše popsaných důvodů je zřejmé, že uplatněné námítky dovolatelky podřaditelné pod dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. a), písm. d), písm. g) a písm. h) tr. ř., nebyly shledány opodstatněnými, z čehož plyne, že důvodně nebyl uplatněn ani dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. Nejvyšší soud proto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání jako zjevně neopodstatněné.

45. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. rozhodl Nejvyšší soud o tomto mimořádném opravném prostředku v neveřejném zasedání. Pokud jde o rozsah odůvodnění tohoto usnesení, odkazuje se na ustanovení § 265i odst. 2 tr. ř., podle něhož [v] odůvodnění usnesení o odmítnutí dovolání Nejvyšší soud jen stručně uvede důvod odmítnutí poukazem na okolnosti vztahující se k zákonnému důvodu odmítnutí.